

Největší solná pláň na světě Salar de Uyuni v Bolívii



Tažení na východ a na jih

připravila Slávka Chrpová foto Lucie Kratochvílová a Zbyněk Vintř

FACEBOOK JE SPOJIL NA VÍCE NEŽ 12 MĚSÍCŮ. ZBYNĚK VINTŘ BYL VELMI ZKUŠENÝ, ZATÍMCO LUCKA KRATOCHVÍLOVÁ BYLA ÚPLNÁ ZAČÁTEČNICE. NEZNALI SE, A PŘESTO SPOLU UJELI 21 000 KM PO TŘINÁCTI ZEMÍCH EURASIE A JIŽNÍ AMERIKY. PŘES BALKÁN ZAMÍŘILI DO GRUZIE, ÁZERBÁJDŽÁNU, KAZACHSTÁNU, KYRGYZSTÁNU AŽ DO ČÍNY, POSLÉZE TO VZALI Z CHILE PŘES ARGENTINU, BOLÍVII, PERU, EKVÁDOR DO KOLUMBIE.

Než jste se pustili na společnou cestu na Východ a následně do Jižní Ameriky, měli jste už nějaké zkušenosti s dálkovou cykloturistikou?

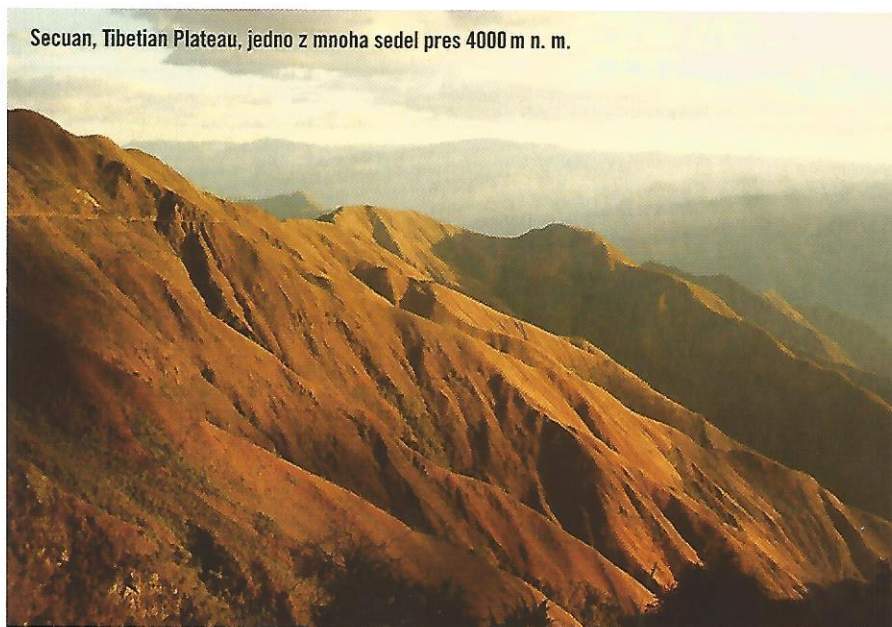
Zbyněk: Ano, měl jsem před touto cestou najeto kolem 30 000 km natěžko, takže nějaké zkušenosti jsem určitě měl. Začal jsem cestou z Vancouveru na Aljašku a zpět. Pokračoval jsem z Cancúnu do Caracasu. Pak z Krásenska do Soluně a zpět. Taký jsem jel z Jordánska do Dánska, kolem Skotska a z Anglie do Portugalska... Něco jsem v nohách prostě už měl.

Lucka: Já absolutně žádnou. Na kole jsem jezdila pouze rekreačně, tzn. jednou za měsíc v létě, a to v Polabí. Šla jsem do toho bez zkušeností, o to s větším nadšením. Jedinou zkušenost s dálkovou cyklistikou jsem měla čistě teoretickou, když jsem četla Zbyňovy zápisky.

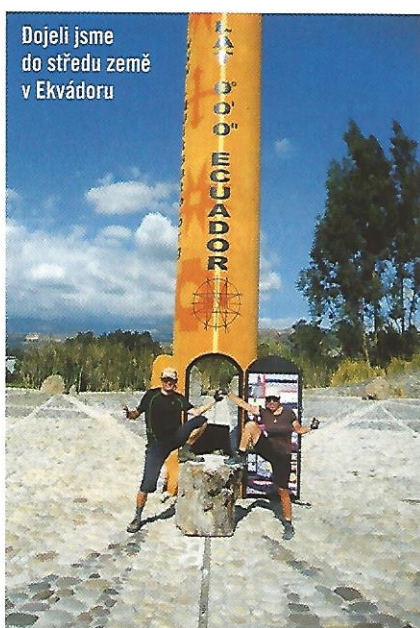
Vy jste se rozhodli cestovat směrem na východ do Kyrgyzstánu a následně do Číny spolu, co vás k tomu vedlo?

Z.: Co se týče směru, tak na západ bylo draho a taky pořád ještě z Portugalska není

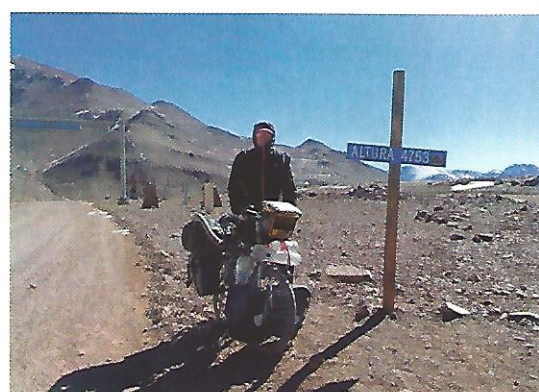
postavený most do Brazílie... Na severu je zima a už jsem tam taky byl. Na jihu je Afrika a pro tu asi ještě nedozrál čas, a tak zbyl ten východ. Zdálo se mi to jako příhodný směr, kde je spousta pevniny a nemusí se lítat a určitě je to pořád s větrem v zádech. Co se týče toho „spolu“, to nebylo tak snadné. Po půl roce na trati Jordánsko–Dánsko, kdy jsem byl stále sám, mi už ke konci malinko „kapalo na maják“. Taký jsem chtěl někomu ukázat, že jezdit na kole a spát ve stanu je ta nejlepší činnost na světě a byla by škoda si to nezkusit. Tudíž jsem vyhlásil rozsáhlý



Secuan, Tibetan Plateau, jedno z mnoha sedel pres 4000 m n. m.



Dojeli jsme do středu země v Ekvádoru



Paso Agua Negra, hranice mezi Chile a Argentinou. Pro nás největší sportovní výkon, neboť jsme sem vyjeli od moře.

konkurz na Facebooku s tím, že hledám někoho, kdo se mnou pojede do Číny, a samo že jsem garantoval, že je to pořád z kopce a s větrem v zádech. Jestli mi nikdo nevěřil, nebo si nevěřil, ale ozvala se jen Lucka, že by jela! No tak jsem ji pochopitelně vzal. Před tím jsme se víceméně skoro neznali.

L.: Já jsem přijala nabídku vyjet na kole do světa. V tu chvíli mi bylo celkem jedno kam. Věděla jsem, že Zbyňa má již nějakou zkušenost a bude dobrým parťákem. Stále jsem chtěla ve svém životě nějakou změnu a toto byla příležitost a taková věc se prostě neodmítá. Původně jsem řekla doma, že jedu na kole do Kazachstánu, ale nakonec jsem se došlapala o kousek dál do Číny. A pořád z kopce a s větrem v zádech to samozřejmě stále bylo, jinak bych to nedala...

Peníze jsou většinou jedna z věcí, které zajímají spoustu lidí. S jakým rozpočtem je možné takovou cestu realizovat a také jak jste cestu financovali?

Z.: Bylo to celý levnější, než kdybychom seděli doma na zadku, to je jasná věc a prav-

da pravdoucí! Kolik to celý spolklo, fakt nevím, plácnu od boku, že asi 200 000 Kč za dva roky. Zkoušeli jsme žít za pět eur na den, což se někdy dařilo líp a někdy hůř, ale řekl bych, že to šlo. Před cestou jsem vybral všechny peníze, co se někde válely, a navíc jsem ušetřil strašlivou dardu v Anglii, kde jsem ve fabrice za šest liber na hodinu vydělával opravdové miliony. Ale abych jednoduše odpověděl na položenou otázku: Vydělal jsem si na to manuální prací a vše jsem platil z vlastní kapsy.

L.: Věřím, že je to jen otázka priorit, kam vynaložit peníze. Shrnu to do pár slov...vybrání účtu na nulu, prodej všech zbytečností (například auto atd.), a v neposlední řadě také podpora rodičů. Ale jak už psal Zbyňa, je to nejlevnější způsob žít... pokud se tedy díváte do těch nejspodnějších regálů. Radši zažít všechno toto než si za to pořídít novou sedačku do obývacího pokoje.

Měli jste nějakou podporu při cestě v rodině? Jak se vůbec vyrovnávali s tím, že budete tak dlouho pryč?

Z.: Bez podpory rodiny by to asi nešlo. Je super pocit, když víte, že když se něco semele, tak jsou doma připraveni vám ihned pomoci. Rodina mě podporovala na každé cestě a nikdy mi moje cesty takřikajíc neomlátili o hlavu. Má máma sice pokaždé říkala, že ať už hlavně nikam nejezdím, ale je mi jasné, že to říkala jen tak z maminkovské povinnosti, a já jsem věděl, že si dělá jen srandu. Tedy doufám... Já jsem byl na cestě skoro dva roky a odloučení jsem snášel velice dobře. Ale měl jsem náročný trénink z minula. Je to možná dost tvrdý říct, ale mně se po domově nestýská. Jasné, rád bych je všechny viděl, šel do hospody, najedl se něčeho pořádného, ale vždycky, když na mě přišel stesk po domově, tak mi před očima ihned vyskočily hrůzy fabriky a to mě hned srovnalo do latě. „Chceš domů? Chceš do práce? Nebo radši zatneš zuby a pojedíš dál?“ Možná právě proto si vybírám ty nejobtížnější práce, abych pak na cestě měl motivaci se nevracet jen tak lehce.

L.: Rodiče přijali zprávu, že odjíždím někam do „tramtárie“ na kole s obavami, ale

V Gruzii jsme měli týden čas, než nám v Tbilisi vyřídí víza do Kazachstánu. Udělali jsme si proto „fakultativní výlet“ do horského městečka Kazbegi. Na tomto místě jsme stanovali ještě společně s dalším dálkovým cyklistou a kochali se horou Kazbeg (5033 m n. m.).



Zbyněk Vintř

rok narození 1977
bydliště Krásensko (občas), všude (pořád)
vzdělání SŠ s maturitou
kolo napřed Norco K-West, pak Merida, teď Marin Muirwoods
navštívené země na kole tak kolem 60, celkem asi přes 70. Vždycky to zapomenu.
webové stránky www.facebook.com/southamericacyclingpilgrimage?sk=wall



Lucie Kratochvílová

rok narození 1982
bydliště Praha
vzdělání Vyšší obchodní podnikatelská škola cestovního ruchu (Dis.)
kolo Olpran, Wheeler, Leader Fox
navštívené země Srbsko, Bulharsko, Turecko, Gruzie, Ázerbájdžán, Kazachstán, Kyrgyzstán, Čína, Argentina, Chile, Bolívie, Ekvádor, Kolumbie

zároveň věděli, že to je to, co chci, potřebuju, a chtěli, abych byla šťastná. Jediná podmínka byla, že se ozvu aspoň jednou za týden, což bylo někdy nereálné, ale vždy jsem se snažila, aby měli o mně minimálně zprávu, že žiju. Po prvním návratu, po 4,5 měsících bylo přivítání stejně vřelé jako po následných osmi měsících. Moje máma a můj táta jsou silné osobnosti. Měli samozřejmě ukrutný strach, ale nikdy mi nic nerozmlouvali. Nevím, jestli bych toto dokázala, kdy bych byla v jejich kůži.

Váš název cesty po Jižní Americe zněl South America Cycling Pilgrimage. Byla to tedy cesta poutnická? Naplnil se ten název? Jaký si myslíte, že je rozdíl mezi turistou a poutníkem? Byla to cesta třeba s i s nějakým posláním nebo náboženským?

Z.: Ten název jen prostě dobře zněl, nehledal bych za tím víc. Já jsem silně nevěřící. I když jsem v muslimských zemích často

předstíral křesťanství. Vlastně já ani nevím, jak se to dělá. Otázka, jestli jsem protestant, nebo katolík, mě vždy uvedla do velkých rozpaků a byl čas změnit téma. Jestli se ale poutník váže k nějakému náboženství, tak jsem nikdy poutníkem nebyl. Jestli se turista váže k turistickým atrakcím, tak jsem vlastně ani tím turistou nikdy nebyl...

Jaké nejkrásnější chvíle vás na cestě potkaly? Kdy jste si řekli, to je to, proč jste sem jezdili...?

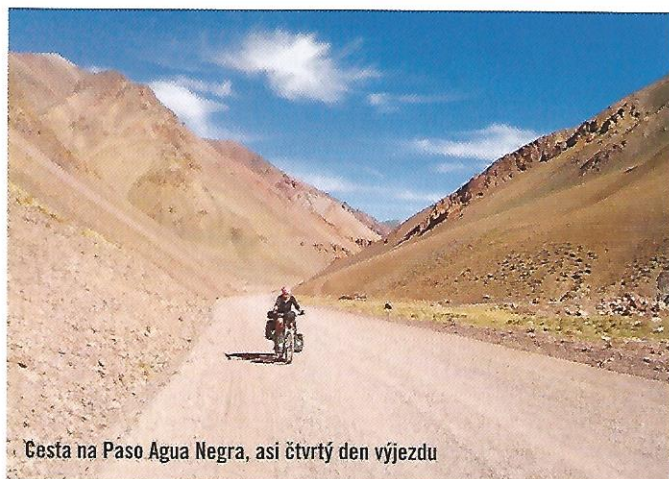
Z.: Občas vás dojmou lidi svou pohostinností, kdy hlavně v Ambatu (Ekvádor) se o nás jedna rodina starala tak, že odjet a nerozbrečet se byl heroický výkon. Všechny výjezdy do kopců, když je pěkné počasí, jsou super. Teď mi vytanul na mysli obraz při sjezdu do Sary Tash v Kyrgyzstánu (od Oše). Hradba Pamíru byla jedním z největších zážitků, co jsem kdy zažil. Dále sjezd kolem Mt. Chola v Číně bylo něco neskutečného. Trasa Lethem–Linden (Guyana), dlouhý dny

úplně sám v džungli, stejně tak jako obrovský vzdálenosti na jihu Venezuely a následný průjezd kolem stolových hor do Brazílie.

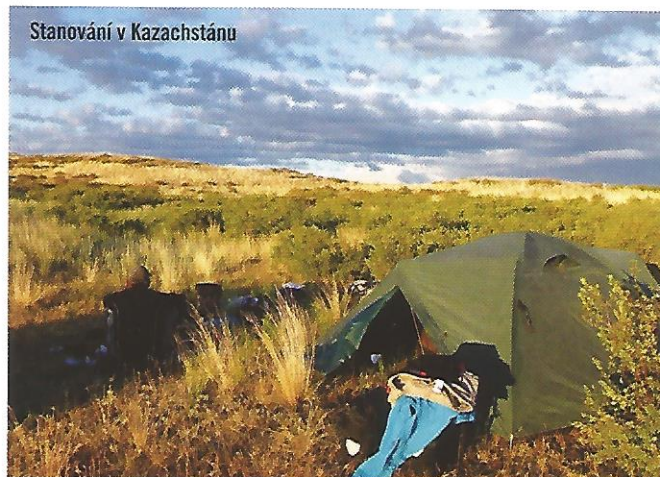
Jaké cesty jste si vybírali? Jezdili jste po hlavních tazích, nebo jste zavítali i do terénu? Kde to pro vás z hlediska třeba orientace, náročnosti terénu bylo nejtěžší? Museli jste často měnit plány, trasu?

Z.: Trasa nebyla naplánovaná vůbec. Doprava a pak dolů v Eurasii a v Jižní Americe stále nahoru. Často jsme se rozhodovali na křižovatce. Ale většinou to byl asfalt. Byli jsme dost přeložení, takže hrnout to jen po políčkách by bylo mnohem náročnější.

Jel jsem skoro přes celou Čínu jen podle mapy Číny (a Mongolska). Vypadalo to asi následovně: Měsíc na východ a pak měsíc na jih. Jedno kudy, hlavně to hnát, než vyprší víza. Devadesát procent času jsem netušil, kde jsem. Podle mapy jsem se občas snažil porovnávat znaky z cedulí s těmi názvy



Gesta na Paso Agua Negra, asi čtvrtý den výjezdu



Stanování v Kazachstánu

měst v mapě, ale víceméně marně. Čína byla na orientaci těžká, ale ona byla těžká úplně na všechno. Terén byl strašně náročný v celé Jižní Americe. Zkoušeli jste někdy dojet od moře do 4700m? Plány a trasa se měnily každým dnem. Někdy i víckrát za den.

L.: Jela jsem většinou za Zbyňou, a to hodně vzadu. Snažil se na mě čekat na křižovatkách, ale někdy na mě úplně zapomněl, a já bez mapy, mobilu a hlavně stanu jsem se občas ocitla v zoufalé situaci. Nakonec jsme se ale vždy našli. Nikdy nezapomenu na cestu do Cochabamby v Bolívii, kdy jsme jeli pár desítek kilometrů po „kočičích hlavách“, a to krutě do kopce. Do toho se přidaly zdravotní problémy a musím říct, že tady bych trasu zavčasu i ráda změnila. Člověk musí počítat s jakoukoliv cestou a přijmout ji... prostě není jiné možnosti. Nakonec, každý dálkový cyklista určitě jednou z euforie políbil asfalt.

Měli jste problémy s porozuměním textu v restauracích, byli jste někdy překvapení, co vám donesli nakonec k jídlu?

Z.: V Číně jsme nerozuměli ničemu. Pouze jsme se naučili znaky pro rýži a nudle. Myslím, že jsme si pamatovali i znaky pro knedlíky, ale ty nebyly k dostání všude. A co se týče masa, jsem se pro jistotu nikdy radši

neptal, co to je. Jestli veverka, straka nebo pes, maso jak maso, ne?

L.: V Jižní Americe měli většinou jedno jídlo v menu, a buď ber, nebo ne. Čekali jsme, co přinesou, a většinou to bylo jedlý, až na pár výjimek v Bolívii. Tam jsme ale jedli v putykách pro dělníky, proto jsme s tím i tak nějak počítali. Oběd včetně polévky se slepičím pařátem tam stál na naše 10 Kč. A polévka byla v těch výškách většinou nejnужnější věcí.

Vy jste ale zažili dokonce nějaké lukulské hody u ruského boháče?

L.: Velké hody jsme zažili v Baku, kdy jsme náhodou byli osloveni na ulici majitelem svatebního paláce. Vypadali jsme asi dost bídne, a tak nás pozval dovnitř na ochutnávku. Ochutnávka spočívala v takovém množství jídla, že to byl snad až hřích. Pamatuju si určitě holoubátka, kaviár, nějaký koňak a víno. Dostali jsme pak od něj nabídku, že můžeme k němu chodit třikrát denně na jídlo a jsme vždy vítáni. Tak nevím, nezajedu na dovolenou do Ázerbájdžánu?

Častými potížemi cestovatelů jsou dokumenty, víza, bumážky. Jaké zkušenosti s nimi máte vy?

Z.: Nedostali jsme víza do Iránu, kde byly zrovna prezidentské volby. V mém případě už podruhé, co jsem vízum do Iránu

nedostal. Ta země je pro mě zakletá. Víza do Ázerbájdžánu jsme získali sice na počkání v Batumi, ale 150 USD dost bolelo. Kazachská víza v Tbilisi trvala týden, takže jsme si dali fakultativní výlet na Kazbegi. No, a víza do Číny, to by bylo na samostatnou kapitolu. Ale nakonec jsme dostali jen měsíční s jednou možností je prodloužit, tudíž 60 dní celkem.

Využívali jste cestovatelské weby poskytující ubytování zdarma? Jaké s tím máte zkušenosti? A poskytnete ubytování i vy sami teď, když jste doma?

Z.: Používali jsme oba zmíněné weby. CouchSurfing zřídka, Warm Showers víc. Zkušenosti máme vesměs pozitivní. Warm Showers je mnohem lepší, ti lidé jsou sami cyklisté, takže vědí, co potřebujete, a nedíví se vůbec ničemu. K Warm Showers jsme se vždycky těšili a jen velice zřídka jsme byli zklamáni. Když jsme bydleli spolu v Praze, tak jsme ubytování poskytovali. Žel podařilo se nám ubytovat pouze jeden pár z Francie, který jel do Asie. Škoda, že tak málo. Teď jsme každý jinde a ubytovávat už nelze. Ale věřím, že jakmile to podmínky znova dovolí, že se do toho určitě znova vrhneme!

L.: Než jsem vyjela na cestu, vůbec jsem netušila, že něco takové existuje, a navíc že to hlavně může fungovat. Měla jsem



Zbyněk Vintř

osobně

místo, kam se rád vracíte: hospoda Na Hasičce, Krásensko

vaše vysněné místo: nesním o místech, vždycky na ně nějak dojezu

oblíbená kniha/autor: 1984/Orwel, Zaklínač/Sapkowski, příručka, která nastaví přesmykač (nikdy nepochopeno)

oblíbený zdroj informací: osazenstvo v hospodě Na Hasičce. Informace teda k ničemu, ale mám je rád.

oblíbená hudba: grind core, crust, punk, death metal

největší sportovní úspěch v životě: zdolání Paso Agua Negra, Chile/Argentina

V Brazílii jsem měl spoustu času, nechtěl jsem být jen státním příslušníkem.



Jezero Buenos Aires v Patagonii na hranicích mezi Chile a Argentinou, jedno z nejkrásnějších míst, i když bylo vykoupeno opravdu náročným terénem

ohromnou radost, že jsou na světě lidé, kteří rádi pomohou, bez toho, že by za to chtěli peníze.

Jaká jste měli kola a jak jste s nimi byli spokojeni?

Z.: Já jsem jel na normálním horském kole, značky Merida, který mělo V-brzdy a stálo mě deset tisíc. Jen jsem vyměnil odpruženou vidlici za pevnou. To kolo už mělo za sebou těch 12 000 km z Jordánska do Dánska a vydrželo i tuto 43 000 km dlouhou štreku. No, ne vždy jsem byl spokojený, ale co bych chtěl za tu cenu, že jo? Modlil jsem se za jeho výdrž denně, protože jen při pohledu na durch provrtanou zadní vidlici (odborníci v Jordánsku tenkrát můj problém vyřešili skutečně razantně) mě poléval studený pot. Ale vydrželo. A ještě stále jezdí. Trochu... Jo, a měl jsem to slavný kožený sedlo z Anglie! Už nikdy nechci sedět

na něčem jiném! Ale Lucčino kolo... Kolikrát jsem přísahal, že to kolo shodím z útesu do moře!? Taktéž z kotoučových brzd mě dodnes chytají záchvaty nepřítelosti!

L.: Protože moje rozhodnutí vyjet na kole do světa bylo rychlé a spontánní, neměla jsem moc času na koupi kola a zjišťování všech možných variant. Prostě jsem zašla do krámu a koupila pro mne finančně dostupné horské kolo. Na cestu jsem se připravovala vesměs sama, Zbyňka byl opět na kole někde v Portugalsku. Můj Foxík (Leader Fox) se držel, jak mohl, i když po čase začal trochu zlobit. Oba jsme si s ním užili dost, ale stále drží při sobě, ovšem na další cestu by už asi neměl sílu. Získala jsem spoustu zkušeností s výbavou a příště bych se už připravila lépe, abych se vyhnula zbytečným nepříjemnostem.

Lucko, vy jste se musela bohužel kvůli zdravotním problémům vrátit z čínského Urumči domů. Zbyňek pak dále pokračoval až do Singapuru. Z jakého důvodu jste se musela vrátit? Stejně tak i z Jižní Ameriky jste se pak vrátila dříve než Zbyňek...

L.: Šlo o celkové vyčerpání. Tělo si prostě řeklo dost. Některé věci jsem přehlížela a to se pak projevilo na zdraví. Z Číny jsem odletěla, abych se doma dala do kupy a Zbyňku tak nebrzdila. Museli jsme kvůli mně zůstat několik dní na jednom místě, protože jsem občas nebyla schopna postavit se na nohy. Doma jsem nabrala sílu a vrátila se. Při první cestě jsem neměla konkrétní cíl, prostě jsem chtěla jet na východ a dojet co nejdál. V Jižní Americe jsem si už cíl stanovila, a to dojet do Kolumbie. To se mi podařilo a opět přišel čas se vrátit. Já jsem spíše společenský člověk a po čase se mi začne

stýskat. Myslela jsem hodně na rodinu a kamarády, a i když mě cesta naplňovala a uživala jsem si ji, těšila jsem se i domů.

Bylo pro vás těžké pak pokračovat sám?

Z.: Cestování ve dvou má svoje nezaměnitelné kouzlo a cestování osamoceně taktéž. Bylo to něco jiného. Nebylo to ani lepší, ani horší, bylo to prostě jiné. Mám rád oboje. Záleží na stavu ducha!

Na svém Facebooku jste napsal: „Realita normálního života je něco tak strašně těžkého, že bych se nejradši přestěhoval do stanu a bez jídla a bez vody v něm v klidu umřel.“

Stojíte si za tím i s odstupem času? Co tak těžkého vám na tom „normálním životě připadá“?

Z.: Neznám nic lepšího než jezdit na kole a spávat ve stanu. Možná mám rád svobodu víc než cokoliv jiného. Svoboda na kole je téměř neomezená. Na kole si můžu dělat, co se mi zlíbí, všechno je na mně, o všechno se musím postarat sám, a jak to udělám, je jen a jen na mně. Když něco udělám špatně, zodpovídat se musím jen sám sobě.

Každá takováto cesta je pro ženu mnohem složitější a náročnější než pro muže. Vnímáte, že to byl od Lucky opravdu výkon?

Z.: Sám jsem byl kolikrát pořádně na dně a to jsem měl za sebou docela dost. Že to Lucka zvládla, je naprostý zázrak, nikdy bych nevěřil, že by to nějaká ženská mohla vydržet. Lucka to vydržela, nechápu. Smečkám a klaním se!

osobně

místo, kam se rád vracíte: tam, kde mám rodinu a kamarády

vaše vysněné místo: kdekoli pod širým nebem, kde mohu dýchat a cítit se, že jsem součástí toho všeho

oblíbená kniha/autor: Evan Hunter, John Steinbeck, všemožné cestopisy, zápisky od Zbyňka Vintra

oblíbený zdroj informací: rodiče, kamarádi a všemocný Google

oblíbená hudba: jazz, folk, punk

největší sportovní úspěch v životě: zdolání Paso Agua Negra, Chile/Argentina

společně se Zbyňkem našlapáno: cca 21 000 km, více než rok na cestě